RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 92.538 van 24 januari 2001
in de zaak A. 94.077/VII-22.263.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. HUYSMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Berthoudersplein 57

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 28 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, overeenkomstig de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster komt op 1 september 1999 in België aan en verklaart zich op 2 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 29 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 5 juli 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2000 tot weigering van verblijf. Deze bestreden beslissing luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 9 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.
> Betrokkene zou een etnisch Albanese afkomstig uit Albanië, meerbepaald uit Librazhd zijn. Op 17 juli 1992 zou betrokkene zijn gehuwd in Istog (Kosovo, Joegoslavië) en er samen met haar echtgenoot hebben gewoond tot 10 oktober 1998. Betrokkenes echtgenoot zou sinds september 1998 zijn ondergedoken omdat hij door de Servische autoriteiten werd gezocht omwille van zijn dienstweigering en de beschuldiging van de moord op een politieagent. Op 10 oktober 1998 zou betrokkene samen met haar echtgenoot en kinderen naar Albanië zijn gevlucht waar ze zouden hebben verbleven tot 25 augustus 1999. Op die dag zou betrokkenes echtgenoot zijn teruggekeerd naar Kosovo uit bekommernis voor zijn familie en betrokkene hebben aangeraden om Albanië te verlaten omwille van een gebrek aan toekomstperspectieven (geen werk). Op 2 september 1999 vroeg betrokkene in België asiel aan. Betrokkenes ouders en

broer zouden nog steeds in Albanië wonen. Betrokkene zou in Kosovo enkel in het bezit zijn geweest van een Albanees paspoort en nooit Joegoslavische identiteitsdocumenten in haar bezit hebben gehad.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven. Betrokkene blijft namelijk het antwoord schuldig op een aantal elementaire kennisvragen omtrent Kosovo in het algemeen en Istog, waar ze gedurende zes jaren samen met haar echtgenoot zou hebben gewoond, in het bijzonder. Zo kent betrokkene geen enkele politieke partij actief in Kosovo, zelfs de 'Democratische Liga' herkent betrokkene niet wanneer deze politieke partij wordt genoemd. Voorts blijft betrokkene het antwoord schuldig omtrent de datum en de plaats van aanvang van de oorlog in Kosovo terwijl het algemeen geweten is dat het de Drenica-regio betreft omstreeks maart 1998.

Bovendien weet betrokkene evenmin wanneer Adem Jashari werd vermoord, terwijl het net deze gebeurtenis is die mee aan de basis lag van de escalatie van het gewapend conflict in Kosovo. Verder kent betrokkene noch de hoofdstad van Kosovo, noch de munteenheid gebruikt in Kosovo en blijkt ze evenmin op de hoogte van de in Kosovo courant gebruikte Servische term voor politiepost evenals de in Kosovo vaak gebruikte Servische benaming voor identiteitskaart. Betrokkene kent geen namen van locale tijdschriften of kranten. Gevraagd naar de betekenis van Zubin Potok, Kline, Skenderaj en Peje weet betrokkene daarenboven niet dat dit steden of dorpen zijn, terwijl het niettemin gaat om grote steden evenals de gelijknamige gemeenten liggende rond Istog. Gevraagd naar dorpen liggende rond Istog noemt betrokkene daarenboven enkel Cërcë en Shushic en blijkt ze Vrellë, Lupizhdë, Dragolec en Gurrakoc niet te herkennen wanneer deze worden genoemd terwijl deze dorpen op minder dan tien kilometer van Istog gelegen zijn. Bovendien beweert betrokkene dat Bellopojë vanuit Istog gezien de meest nabije stad is, terwijl het in werkelijkheid slechts gaat om een klein dorp gelegen op een tiental kilometer van betrokkenes beweerde woonplaats. Voorts kent betrokkene noch de postcode noch de telefoonprefix van Istog en kent ze geen straatnamen, wijknamen of de naam van enige school in Istog. Courant gebruikte Servische woorden zoals goedendag, gemeente, stad, straat of ziekenhuis kent betrokkene evenmin.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen of feiten heeft vermeld waaruit blijkt dat zij de bescherming van de Albanese autoriteiten niet kan inroepen. Betrokkene verklaarde immers uitdrukkelijk de Albanese nationaliteit te hebben en zelf in het bezit te zijn geweest van een

Albanees paspoort. Zij verklaarde Albanië te hebben verlaten louter omwille van socio-economische redenen (gebrek aan toekomstperspectieven), welke vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Schending van de art. 52 en 62 van de Wet van 15.12.1980 en de art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 m.b.t. de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen :

Overwegende dat art. 52 van de Vreemdelingenwet aan de Minister van Binnenlandse Zaken en bij gevolg aan de Commissaris Generaal voor vluchtelingen en staatlozen na dringend beroep een ruime appreciatiebevoegdheid toekent;

Dat de samenhang en de standvastigheid van het vluchtverhaal van verzoekster het criterium moet zijn voor verweerders om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen;

Dat vastgestelde contradicties op essentiële punten op ontegensprekelijke wijze de geloofwaardigheid van verzoekster zouden kunnen aantasten;

Dat evenwel het belang van eventuele contradicties moet worden beoordeeld in functie van het geheel der afgelegde feiten;

Dat vanaf haar verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster een preciese, gedétailleerde en omstandige uiteenzetting heeft gegeven van de feiten die hebben geleid tot haar vlucht;

Dat het vluchtverhaal coherent is en de verklaringen standvastig, niet alleen aangaande essentiële gebeurtenissen maar ook aangaande bepaalde détails en precies omstandigheden;

Dat de simpele vaststelling :

'Betrokkene blijft nl. het antwoord schuldig op een aantal elementaire kennisvragen omtrent Kosovo in het algemeen en Istog in het bijzonder'.

op zich niet volstaat om de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag vast te stellen;

Dat immers verzoekster enkel lager onderwijs genoot in Albanie, zij op zeer jonge leeftijd (17 jaar) huwde en zij zich vervolgens hoofdzakelijk bezighield met het huishouden en de opvoeding van haar kinderen;

Dat de feiten waar verzoekster haar vrees voor vervolging op baseert dan ook onvoldoende werden onderzocht;

Dat zeer concreet geen onderzoek verricht werd naar :

1. de door de Servische Politie ingestelde vervolgingen lastens de man van verzoekster;
2. de redenen waarom de man van verzoekster zijn legerdienst niet vervulde;
3. het feit of de man van verzoekster al dan niet beschuldigd werd van moord op een politieman;

Dat de afwezigheid van argumentatie van verweerders door de loutere verwijzing naar de eigen verklaringen van verzoekster op de dienst Vreemdelingenzaken, dan ook op zich een schending uitmaken van de art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 houdende de verplichting van uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen";

2.1.2. Overwegende dat verzoekster geen enkel document heeft neergelegd waarmee zij aantoont uit Kosovo afkomstig te zijn; dat de Commissaris-generaal derhalve genoodzaakt is verzoeksters afkomst op een andere wijze vast te stellen; dat de meest voor de hand liggende manier is de kennis over de regio waar verzoekster beweert vandaan te komen te toetsen; dat tijdens verzoeksters verhoor op het Commissariaat-generaal algemene vragen zijn gesteld aangaande haar adres, straatnamen, wijknamen en scholen in Istog, de namen van politieke partijen in Kosovo, de dorpen en steden in de buurt van Istog, namen van producten, alsmede enkele woorden in het Servo-Kroatisch; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal

blijkt dat verzoekster op nagenoeg geen enkele vraag kon antwoorden; dat hieruit volgt dat de Commissaris-generaal redelijkerwijs tot de conslusie kon komen dat verzoekster "geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven"; dat de Commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief de beslissing van weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

> "Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur :
> Overwegende dat het tweede ernstig middel van verzoekster in dezelfde zin de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meer bepaald de zorgvuldigheid;
> Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (zie : 1., Opdebeek, 'Het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen' in Opdebeek (e.d.) Algemene Beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 51);
> Dat de Commissaris Generaal meent een aantal ongeloofwaardigheden te moeten aanhalen in verklaringen ondanks het feit dat deze verklaringen niet door hemzelf werden getoetst of gecontroleerd;
> Dat juist door het niet peilen naar de reden van deze lacunes de Commissaris Generaal voor Vluchtelingen een inbreuk gemaakt heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verzoekster heeft geschonden;
> Dat de bestreden beslissing dan ook wordt getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;
> Dat verzoekster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd";

2.2.2. Overwegende dat verzoekster louter betoogt dat de Commissaris-generaal haar verklaringen niet

heeft "getoetst of gecontroleerd" en dat de bestreden beslissing "wordt getroffen op basis van een onvolkomen dossier"; dat verzoekster deze kritiek niet in concreto aantoont; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat de wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig januari tweeduizendeen, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **L. LAVRYSEN.**